

777

საქართველოს
საბჭოთაო
კულტურის
მინისტრის
გამომცემლობა

№ 2

1925 წ.

ქართული საბჭოთა კულტურის მინისტრის გამომცემლობა



ს ა ბ ე ლ მ ა ნ ი ზ მ ბ ა მ მ ა მ ც ე მ ლ მ ბ ა .



შ ი ნ ა ა რ ს ი .

1. აკაკის ხსოვნას--დავ. კარბელაშვილის	2
2. ბავშვების სიმღერა—ლექსი ილ. სიხარულიძის	5
3. პაწია მემანქანე—სომხ. თარგმ. ე. ოგიჯანოვის მიერ	6
4. ჩვენი ფისო—ლექსი ს. ურუშაძის	18
5. ია—გ. ლომთათიძის	20
6. როგორ მზადდება მაკარონი და ვერმიშელი—სომხ. თარგმ. ა. ოგიჯანოვის მიერ	22
7. გლახუნა, დათუნა და მელაკუდა—სოლ. ყუბანე- შვილის	26
8. მკითხველის წერილები	31
9. გასართობი	32



კ 24

საბჭოთა კავშირი
თბილისი

საქართველო
თბილისი



წელიწადი მე-XXI № 2 თებერვალი 1925 წ.

249.



კომკავშირელი, პიონერი და პაწია ოქტომბრელი.



აკაკის ხსოვნას



ათი წელი შესრულდა, ბავშვობა, თებერვლის შვიდს, რაც ქართველი ხალხის სიამაფე ზოეტი, აკაკი წერეთელი, გარდაიცვალა. მის სახელს მოწიწებით ამბობს ქართველი საზოგადოება... ასე იქნება მომავალშიც.

ანკარა ნაკადულივით მოლიკლიკებს აკაკის ლექსები, რომელიც ერთხანობად ადვილად განსაკებია უსწავლელ ადამიანისათვისაც და ნასწავლისათვისაც.

მთელს თავის ხანგრძლივ სამწერლო მოღვაწეობის განმავლობაში აკაკი ხალხის, მშრომელი ხალხის გამოაჩინვლებს, მის გათვითცნობიერებას ემსახურებოდა.

ემსახურებოდა ერთგულად, გულწრფელად, თავდადებით.

საქართველოს რომელ კუთხეში წახვალთ, რომ აკაკის ლექსები არ იყოს გასეპირებული იქ მშრომელი ვლენობის მიერ?

თავისი მარტივი ენით და საღა შინაბრწით მისაზიდა ეს ლექსები, ადვილად შესათვისებელია.

აკაკი შეუდარებელი სელოვანია სიტყვისა.

სიტყვა მის ხელში სულს იდგამს, ცოცხლდება, ხორცს იხსამს. ორი სამი სიტყვით აკაკი მოგაჯადოებსთ, მთელს სურათს გაძლის თქვენ თვალწინ, რასაც სხვა ათ-სუთმეტს სიტყვით ვერ შეძლებთ.

სიტყვით აკაკი ებრძოდა უოფილ იმპერიალიზმების წინააღმდეგ; ამნილებდა ჩაგურა-მონობას, სასტიკად ილაშქრებდა ბატონუობის წინააღმდეგ.




„ჩ ა ნ ზ უ რ ი“

„რომ დანაგრულს იმ სიმღერით
 თვალთ ცრემლები ეშრობოდეს,
 და მხაკვრელს კ' გულში ძგერით
 ისარივით ესობოდეს.“

„ჭ ა ლ ა რ ა“

„მაშ რაღად მინდა სიცოცხლე
 მე აწმყო გამწარებულსა,
 თუ, ვინაც ვეტრფი, ვინც მიუვარს,
 ვსედავ მას აოხრებულსა“.

„მ უ შ ე ბ ს“

„მუშებო, თქვენი მარჯვენა
 იკურთხოს ოფლით ნაბანი!
 მიწაბ თქვენი ღოგინი
 და ლაქუბრდი ცა საბანი“.

მისი ლექსი „მუშა“, რომელიც, უეჭველია, თქვენ წაიკითხნათ, მთლად გაქვენთილია მუშისადმი, მშრომლისადმი თბილი სიუყვარულით და თანაგრძნობით.

არა ნაკლებ უურადღებს აქცევდა აკაკი ახალგაზრდობის აღსრდას.

თავის „მოგონებაში“ მან დაჰკმო ძველი, დასავსებული სკოლის რეჟიმი, დაჰკმო მაშინდელი აღსრდა, რომელიც ბავშვს ამხინჯებდა, სასოგადოებისათვის უვარცისს სდიდა. ამასთან ახალისებდა კლესის ბავშვს, სწავლის წყურვილს უღვიძებდა.

იმაჟული ნაწინა.

„განსრდები, გენაცვალე, თავისუფალიო,
 ბატონი ვერ შეგაწუხებს, ვერც გაგტყვს ვალიო.
 დიდიკაცის შვილს სკოლაში ვუვრდთ მოუყვდებიო;
 აბა შენ იცი, ბიჭოჯან, როგორ ეცდებიო;
 ძველ ბატონიძვილს სწავლაში ნუ ჩამორჩებიო:
 კლესსა ნიჭი არა აქვსო, არ აფიქრებიო“.

არც ერთი კურნალი არ იყო, რომელშიაც აკაკის ვერძის
 ელოს მსურველე მონაწილეობა.

„ნაკადულშიც“ სწორდა იგი საბავშვო ღვექსებს, რომელშიც
 იგი ბავშვის ვალერსება, ამწეურებს მათს სულსა და გულს.
 კარდაკითხეთ წარსული წლების „ნაკადულის“ ნომ-
 რები და დარწმუნდებით.

როდესაც 1908 წელში ქართველმა ხალხმა 50 წლის
 მოღვაწეობის იუბილე გაუმართა და ამით ღირსეულად დაბ-
 ფასა იგი, ესლანდელ სასელმწიფო საოპერო თეატრში სცენა
 მთლად გაჭედელი იყო ბავშვებით;

ისინი თავისი სურვილით მივიდნენ. უნდოდათ მოხუც აკა-
 კისათვის მადლობა ეძღვნათ ბავშვებს ცოცხალ ვეჯავილებისგან
 გაკეთებული ხუთი უძველესი ასო ეჭირათ „ა-კ-ა-კ-ი“.

ამის შემდეგ აკაკის ნახვა მთელმა საქართველომ მოინდომა.

ის გაემკზავრა საქართველოს სხუადანსვა კუთხეში, სადაც კლე-
 ხობა გამოუთქმელი აღფრთოვანებით უხვდებოდა სუკარელ
 მოხუცს—აკაკის.

აკაკი დასაფლავებულია
 მთაწმინდამი; იქვე ასა-
 ფლავია ილია ჭავჭავაძეც.

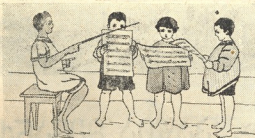
რუსთაველის ზროსე-
 ქტსე, საოპერო თეატრის
 ესომა, საბჭოთა მთავრობამ
 ძეგლი დაუდგა აკაკის,
 მაგრამ მის საფლავს კი ძე-
 გლი არ ადგია.

ჯერ ომმა და შემდეგ რე-
 ვოლუციამ ვერ მოაძლევიან
 ხალხს, რომ ძეგლის დადგმით
 უკანასკნელი ზბტივი ეცა უკვ-
 დაუ ზოუტისათვის. ქართველ-
 მა მოწაფეობამ ითავა ეს
 საქმე; აღტაცებული ასაღვა-
 ზდობა მესძლეებს კიდევ, რომ
 სასურველად დააბოლოოს ეს დიდი საქმე.



აკაკის მოგზაურობა ლეჩხუმში.





ბავშების სიმღერა

ჩქარ რაშებზე შემსდარნი
მოჟერდართ, მოვატუნებთ,
ახალ ეოუნის მსედარნი
მოძავაღს ვქმნით, ვაშენებთ.

ჩვენი ქროლვა ჩქარია,
ღალი, იმედანი,
მოგვაქს, მოგვისარია
დრომა წითელფურთიანი.

ჩვენი მღერა შორს ისმის,
აქაც, იქაც, ვუელვანა,
თვისკენ გვიხმობს, გვეძახის
ჩვენ ახალი ქვეყანა.

ჩქარ რაშებზე შემსდარნი
მოგობდართ, მოვატუნებთ,
ახალ ეოუნის მსედარნი
მუელს ვსწობთ, ახალს ვაშენებთ.

ილია სიხარულიძე.





კაწია მემანქანე



ეკში, წელის ნაპირას, ამეხებული იყო მკვარ-
კარებიანი და თუნუქდნსურული ქვიტვირის ჰა-
ტარა, ერთსართულიანი სახლი.

მის ძაღალ საკვამლე მილიდან გუნდ-გუნდად
ამოდითადა ორთქლის ქვაბების კვამლი და ორთქლი.

მართალია, გარედან მოსწონი არ იყო ეს სახლი, მაგ-
რამ სამაჯიეროდ შიგნით განუწყვეტელი მუშაობა სდებდა.

წელის ამომღებ მანქანის ჩარხი ერთთავად ბრუნავდა და
წეალს აწვდიდა მთის ძირას ამეხებულ რკინის გზის სადგურს.

მსურვალე ორთქლის ქვაბების გულში გაუარვარებული
ცეცხლი წითელი ალათ და რაყრაცა ნაპერწკლებით მიეშურე-
ბოდა მილისაკენ.

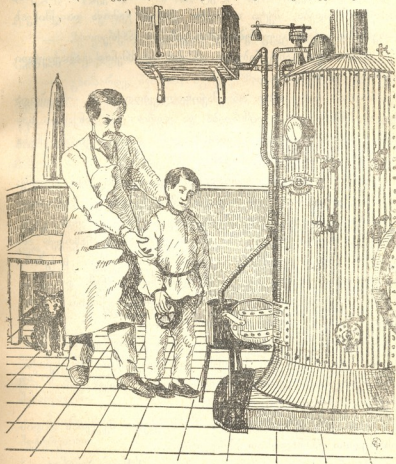
წეალსადენის ქმინვა, მანქანის მუწყვეტელი რასარუსი,
მიღების და საცობების სმაურობა, — ეველა ეს რაღაცა ერთ-
ნაირ ჰარმონიას ქქმნიდა.

ოსტატი ბათო თავის თორმეტი წლის არბოს ემესაი-
ფებოდა მანქანებზე, დაწვრილებით უსსნიდა და უჩვენებდა მათ
ნაწილებს, დანიშნულებას. ის იმდენად შესხეოდა ბავუს, რომ
უმიდისოდ არცერთი ნაბიჯის გადადგმა არ შეეძლო.

ბავში სოფლიდან ჩამოსულიყო მამის სახასხავად, მამა კი
მას ღღარ უშეებდა სოფელში.

— უშენოდ მომწუხინდება, შვილო, დარწი ხეძთან, გას-
წავლი ვეელაფერს, რომ შენც ჰატარა მემანქანე შეიქმნე.
ბავშვსაც სწორედ ეს უნდოდა.

მას ძალიან უყვარდა მანქანები და ერთთავად ვკითხებოდა



ამა თუ იმ მანქანასე, მის შემადგენელ ნაწილებზე.

— აი, შვილო, ორთქლსაზომის ეს წითელი ხაზი იმი-
სთვის არის, რომ ისარი მას არ გადასცილდეს და თუ გა-

დასცდა, ქვაბი გასკდება და ხვეწ აქვე დავისოცებით, ჩავინარ-
 შებით. ამ სახლსაც სამირეკლიანად ამოაცდებს, დანგრევს...

— ამავე საქმეს ასრულებს აგრეთვე აი ის სამბარაკი:
 თუ ორთქლი ქვაბში ვერ დაეცა, სამბარაკი ვეღარ უძლებს,
 საცობი აიხდება, მეტი ორთქლი გარეთ გამოვა და ქმინვას
 ასტეხს, თითქოს გვეუბნებოდეს „ცეცხლი ჩააქრეთ“.

არბო თვალგამტყრებელი და მთლად სმენად გადაქცეული
 უკრს უგდებდა მამას.

მაგრამ მამა ამით არ კმაყოფილდებოდა, ის ეუბნებოდა
 შვილს, რომ იგი გაიზრდება და უფრო დიდ მანქანებს ნა-
 ხავს, მერე სწავლა-განათლებას მიიღებს, დიდი კაცი შეიქმნება
 და უსარმანარი მანქანების გამკვე გახდება.

როცა შვილს ესუბრებოდა, მამა მუდამ დაუმტკებდა ხოლმე:

— ცხოვრებაში სიმართლის მოყვარე იყავ, სიმართლე
 ილაპარაკე, იშრომე, შრომის მოყვარული იყავ და არას დროს
 არ გაგეტკირდება, არ დაიკარგები ამ ქვეყანაზე. არასოდეს არ
 იფიქრო, რომ რაიმე საქმე მხელია. არ რის ისეთი სამუშაო,
 რომ ადამიანს გაუმხელდეს, რომ ადამიანის ღონემ და ჭკუა-
 ვიანებში არ დასძლიოს. საჭიროა მხოლოდ, იქონიო ნების-
 ყოფა, რკინისებური მკვარი ნებისყოფა...

ამ რამოდენიმე დღეში ქვაბი უნდა გამოვრეცხოთ. ორ-
 თავენი შევალთ ქვაბში, კედლებს ჩამოვურეცხავთ, გავეხსნავთ,
 გაუასუფთავებთ, წყლით გამოვრეცხავთ... კიდევ ბევრი რამ
 გუქმნება სამუშაო, შვილო.

ბავში კმაყოფილი იყო და მამის ვეღა შეკვეთას დიდის
 სინარულათ და ხელისით ასრულებდა....

ამ დროს, როცა მამა და შვილი მუსაიფობდნენ, უცებ
 რაღაც ხმა გაისმა, დაიჭქა, დაიქუნა, ხუნება ასტეხა და უცებ
 სახლს ორთქლი მოედო, ვეღაფერი ორთქლში გახვია.

— ვარეთ, შვილო, ჩქარა ვარეთ, შექვირა მამამ.



მაგრამ ბავშმა კარეთ გაქცევის მაგიერ ახრით მიაგნო ქუაბს და ერთ წუთში ცეცხლი ჩააქრო. ამავე დროს მამამ წვალისაშობის თანკანების ჩაკეტვა მოასწრო.

ერთ წუთში ხმა შესწყდა, ორთქლი გაიფანტა და მამამ გაკვირებით შესედა შეიღს.

— მე ვიგრძნე, მამა, რომ რაღაც გაფუჭდა და ვეცა, ცეცხლი ჩაუქრე, სთქვა ბავშმა.

— გაისარდე, შეილო, აკრე ეოხაღად უნდა მოიქცე ეუ-
 ევლთვის, თუცა ისე საშიში რამ არა მოხდა რა. როცა
 წვალისაშობის მინა სკდება, ცეცხლი კი არ უნდა ჩააქრო, ქვა-
 ბის ორივე თანკანი უნდა ჩაკეტო და ბოლოს ახალი მინა
 ჩასკა.

— უნახე, მამა, ეველაფერი ვიცი.

— არა, შეილო, შენ ჯერ ეველაფერი არ იცი. რაც
 უნდა ბევრი რამ ისწავლო და იცოდე, დარწმუნებული უნდა
 იყო, რომ ჯერ კიდევ ეველაფერი არ იცი.

ბავში გაკვირებული შესცქეროდა მამას.

— მუღამ ისწავლე, ბოელი შენი სიცოცხლე ისწავლე,
 შეილო... ეს რა არის, ეს ხომ სულ ზატარა მანქანაა, სულ
 ორუბადიანი მანქანაა. აქ ისეთი ოთული რამ არა არის რა.
 აი, წაგიყვან ქალაქს, რკინისგზის დიდ ქარხანაში მიგაბრებ
 და იქ შეიტკობ, იგრძნობ, თუ ჯერ რამდენი რამე გაქვს
 შესასწავლი.

მეორე დღე დასკვნების დღე იყო და მანქანაც უნდა
 შექმრებიათ.

აუხები გაავსეს.

მამა დილით ადრე ქალაქს წავიდა ულუვის მისაღებად.

არბო მანქანებს სწმენდდა, აზრიადებდა.

მარტო იყო თავის ძაღლთან ერთად.

— რა კუდს იქნევ, ჭური, კძიან? მოიცა, გავუთავო, მა-
 მაც დაბრუნდება და ბევრ რამეს მოგვიტანს.

მა, ჭური?... ჯერ არ გათენებულა, რომ წავიდა და აი
 შუადღე გადავიდა... რას ჭეფ, ჭური? აბა გაიქცე, ნახე ვინ
 მოდის?

ბავში არ შესცდა. სადგურის მოსამსახურე გამოჩნდა.

— ჩქარა, ჩქარა, მანქანა აამუშავეთ, სამხედრო მატარე-
 ბელი განერდა, წყალია საჭირო... სად არის მამაშენი, ვერ-
 როდა ის.

— აქ არ გასვალს, ულუფის მოსატანად წავიდა.

— მამ სადგური უწელოთ უნდა დასტოვოთ?... ამ წუთ-
 ძივე სადგურის უფროსს შევატყობინებ... რა კარცია, აქაურო-
 ბა უნატრონოდ დაუტოვებია და მიბრძანებულა. აბა მამ მა-
 ცადე, თუ რა ზანხურით გაუაძევებინო აქედან მამაშენი.

— მოითმინეთ, დღეს სომ კვირაა... წუხელ შუადღემდე
 ვმუშაობდით, აუსები გაუავსეთ და წყალი უნდა ჭეოფნოდა
 სადგურს.

— რას მიეღ-მოედეები, სულელი. რკინის გზამ კვირა-უქ-
 ძე არ იცის. მოიცა, მამაშენს რა დღეს დაავენებენ. მატარე-
 ბლები ისედაც იგვიანებენ... უნახოთ, მამაშენი რა ზანხუს
 მისცემს.

სადგურის მოსამსახურე ფეხნაქარებით გამოვრდა. არბო
 ფიქრებმა გაიტაცა...

მან წარმოიდგინა სადგური... მატარებლები ერთი-მეორის
 უკან უწელოდ ჩამწკრივებულან... აუსები მთლად ცარიელია...
 მამაშენი გაღანძვლია, სამსახურიდან დათხოვილი...

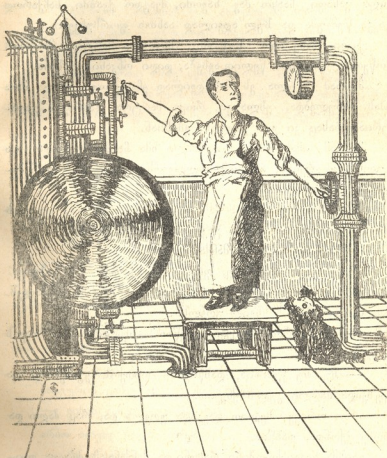
— ჭური, ჭური, აბა გაიქცე, ნახე, მამა მოდის თუ არა?

მხდლი კი დადონებული კუდს იქნევა, წკმუდა.

არბომ არ იცის, როგორ მოიქცეს...

მაკრამ... ახლა იმან სომ ვევაფერი იცის, სომ მუ-

ძლია მანქანა აამუშაოს და ამით მამა გადაარჩინოს განს-
 დეულს, სადგური იხსნას გაჭირვებიდან...



არბომ ცოტა ხნის ყოყმანის შემდეგ გადაიცვა მამის ღურ-
 ჯი საღათი, გადაიკცა სახელოები, შემოირტვა ქამარი,
 კალოები გადაიკცა თავის მამასავით.

ჯერ უნდა ქაბებისტვის საწვაჳი შეეკეთებია, — უნდა აენთო.
 ორივე ხელით დაეკიდა საკუამლე მილის კარების ჯაჭვს

და ჩამოსწია, რამდენადაც საჭიროება მოითხოვდა, მერე გასხნა-საორთქლე ონკანები. გაშინჯა ნავთის მიღები, ფორსუხვა, აიღო კანაფი, ჩააწო შავ ნავთში, შეაკდო ქვაბში, საჩქაროდ გაჭკა წუმწემა და სულ ადვილად ანათო ფორსუხვები...

ქვაბი სავსე იყო წელთ... საჭიროა მარტო მანქანის მოწეობა, მიღების წელთ ავსება, დიდი ონკანის გასხნა.

მაგრამ ვეულა ეს რა ადვილად ეჩვენებოდა, როცა მამამას ასრულებდა, ესლა კი, როცა მარტოა, ჭასრავის გადატრიალებასაც კი ვერ ჭბედავს, ემინიან.

მაგრამ იმას რაღაც იდუმალი სმა ჩასწორსულებდა და გულის უმაჯრებდა, ამიტომ ვეულაფერს დინჯად და დარწმუნებით ასრულებდა.

მამაც სომ ეუბნებოდა მას: მნელი არა არის რა, თუ კაცს ესმის, კაცმა იცის საქმის გაკეთება, შესრულებათ...

მას აკლდა მხოლოდ მანქანის გაჩეოვა.

არბო ავიდა მანქანასე, ფრთხილად დაუწერ მის გაჩეოვა. ესლა საჭიროა უღელი დასწიოს, რო მანქანა ამუშავდეს. მან შესედა რკინის სსვილ უღელს.

— ჭერი, რას მეტყვი, დაგწიო?—მეკითხა იგი თავის ძაღლს.

— ნუ, ნუ გეშინია, დასწიეო,—თითქოს ეუბნებოდა და აქეხებდა ძაღლი გუდის ქნევით.

არბო ორივე ხელთ დაეკიდა უღელს და, რაც ძალი და ღონე ჭქონდა, დასწია.

გაისმა ხელი ქლოშინი, რახუნი და მანქანა ამოძრავდა, დაიწყო მუშაობა დინჯად, ხელ-ხელა...

ჩარხი ტრიალებს, საცო ადის-დადის.

ოთახს ხვეულებრივი, თანაბარი სმაურობა მოედო.

— ტიკ—ტიკ, ტიკ—ტიკ...

— ჭაჯან, ჭაჯან, კაიძახის არბო, მთელი მკერდით თვისუფლად სუნთქავს და ორთქლის ქვაბისაკენ მიეშურება.

— მამანკვი მანქანას რო აამუშავებს სოლმე, მაშინვე წეცხლს აძლიერებს,— ეუბნებოდა თავის თავს არბო.

განინჯა ისრები, ორთქლისაზომი. ეველაფერი რიგზე იყო, მხოლოდ ერთი რბმე აწუსებდა მას, იმედს უწვევებდა:

კოდამი (ბოჭკა) მასუთი ცოტა იყო და ის კი უნდა კასრით (ვედრო) აეკსო, მაგრამ ეს მის ღონეს აღემატებოდა, უძნელდებოდა.

— „უნდა ხერხი გამოიგონო“, — გაიქორა მან მაშის ნათქვამი.

მაკიდა გამოსწია, მიუღვა კოდან, ხედ ზატარა სკამი შედგა. მერე კასრი აავსო. შედგა მაკიდაზე, შესტა ზატარა სკამზე, ასწია კასრი და ჩაცალა კოდამი; ამნაირად მასუთის მხრითაც უსრუნველოფილი გასდა მანქანა.

ხარობდა აბრო და მანქანების მუშაობით გატაცებული თვითონაც მათთან მუშაობდა გაფაციცებით.

ის ჰგონობდა დიად ღონეს და მთლად გადავიწეა, რომ მამა მას თან არ ჭეჯდა.

ძაღლმა უცებ ეუფა ასტეს; ბავშმა კარეთ გაიხედა.

სადგურის გამკე და ის მოსამსახურე მოდიოდენ.

— უინაა მანდ?— გაინძა სმა.

არბო ამაუად ჩადგა კარებში.

— რა გნებავსთ?

— ვინ აამუშავა მანქანა?

— მე.

— სად არის ოსტატი ბათო.

— მამანკვი ქალაქს წავიდა. ნუ მელაპარაკებით, დრო არა მაქვს, მანქანა გასასუთი მრჩება.



არბო ხელახლა შესტა მანქანასე და სეთუა განაგრძო.

ერთი წუთით სინუძე ჩამოფარდა...

ბაჟი ეხლა ფორსუნკებს ასწორებს, წულის საზომის სა-
ცობს ჰსდის, მინჯავს, თანაც ოფლის იწმენდს.

— ვინ მოკცა შენ ხება, მანქანა აამუშაო?

— ვინ უნდა მოეცა. აი ეგ მოვიდა და მითხრა, ბუყები
ცარიელიაო და მეც მაშინვე საქმეს შევუდექი.

— მაგრამ რომ ქვაბი დასწვა, განვუქო, მანქანა წაას-
დინო?

— არას დროს! ვერ უუფრებთ, წვალი თაფის ადგილზეა,
მანქანაც რიკზე მუშაობს...

მომითმინეთ, ისარი ეძება, უნდა ცუცხლი მოემტოს.

— მამას თაფი დაუნებებია, ბატონო, არსეინად წაბრძა-
ნებულა, ჩაერთა მოსამსახურე.

— ეგ თქვენი საქმე არ განლაგეთ, — უბასუხა ბაჟმა.

— შესედეთ რა უსრდელია, ბატონო, დაიწყო მოსამსა-
ხურემ... იცი მერე რა ღირს ეს მანქანა?

— ვიცი, ვიცი, ისიც ვიცი, რომ გაქცეულხარ და მამა-
ჩემი დაგებულბია.

— მამ რა გეკონა? გაფუძეულიუაჟ, როცა ამხარ უწე-
სოებს ვხედავ?

— უწესოებს... კარგია, რომ მამჩემი აქ არ არის, თო-
რემ გიჩვენებდა შენ.

— უური მიგდე, ზატარა შემნქანეჟ, მიმართა ბაჟს გამ-
კემ დამშვიდებული სმით. რისთვის არის აი ეს მილი?

— ეგ მთავარი მილია, რომლითაც წვალი ირეკება სად-
კურისკენ.

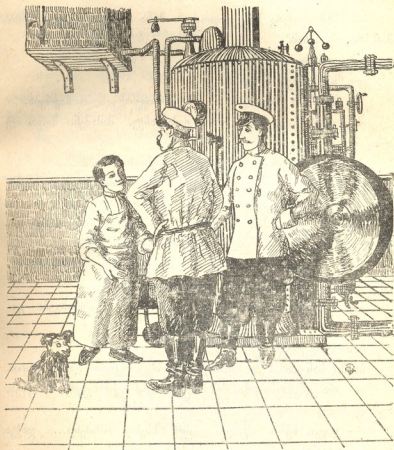
— რომ უცებ გამსკდარიყო, რას იზამდი?

— არ გასკდება, მალიან მაგარია, მამჩემმაც ასე მითხრა.

— ვიცი, მაგრამ რომ მოხდეს?

— აი ამ თანკანს დაფსურაჟ და აი ამ მეორეს კი გაფს-

სნი, ძაგრამ ვიდრე ამას ვიხადდე, უნდა იმ წუთშივე მანქანა შევხებო.



— აბა, ხედა ჰაწიავ, მანქანა შეხებრე, ვნახოთ.

— ჯერ არ შეიძლება.

— რატომ?

— აუსი ჯერ სავსე არ არის.

— საიდან იცი?

— აი ეს ისარი გვიჩვენებს. როცა ის წითელ ხაზს მიანწვეს, ნიშნავს, რომ აუზი სავსეა. ესლა კი ჯერ სავსე არ არის.

— მაშ ცოტაც მოუყვადოთ... მინა რომ გატუდეს, მაშინ რაღას იხამ?

— ორივე ონკანს დაგხურავ.

თუ სამბარაკი აიწვეს?

— ჭახრაკს მოუჭერ და იმ წუთშივე წყნელი ჩაქრება.

— გაიხარდე, ხეძო ზაწია მემანქანე. მამაშენი მოვა თუ არა, მაშინვე გამოგზავნე ხეძთან.

— აი მამაჩემიც, სიხარულით შესძასა ბავშმა.

— ოსტატო, როგორ ანდე მანქანები თითისტოლა ბავშს? ბათოს ენა ჩაუარდა, არ იცოდა, რა ეზახუნა...

სადგურზე ბათოსთვის ბევრი გადაჭარბებული რამე ეთქვათ, შექმნიებიაო და ესლა ის შიშით კანკალებდა.

— მახატოთ, დამნაშავე ვარ, მატარებელმა დაიკვიანა და იბულებული გავსდი, ფეხით წამოვსულიყავ.

— ოსტატო, იცით, რომ თქვენ დიდი ზახუნისკება გედებთ?

ბათო სდუმდა...

ბავში ხან მამას და ხან გამკეს შეჭეურებდა გაკვირვებით.

— რა გნებავსთ მამაჩემისაგან? ხომ ეველაფერი რიგზეა, აუზიც მალე აივსება.

— ვიცი, ხეძო ზაწია... შენ ისხენი მამაშენი... დაჭკა ხელი, ზატარავ. შენ დიდი მემანქანე შეიქმნები.

— ჯერ მე ბევრი რამ მაქვს შესასწავლი. მე მიმიღებენ სასკოლსნო სკოლაში და მამაც ქალაქში გადავა. მე არ მინდა, რომ მამაჩემი მართო დარჩეს აქ.

— ნახვამდე, ოსტატო. გისურვებ გამარჯვებას.

— კმადლობთ, წაილულლუდა ბათომ და ცრემლები ძლივს შეიკავა.

— ამ ბავშვს კარგა მოუარე, — სთქვა გამკეპ და ოთახიდან გავიდა...

— აბა, ჩემო ჭკვიანო შეილო!

— მამავ.

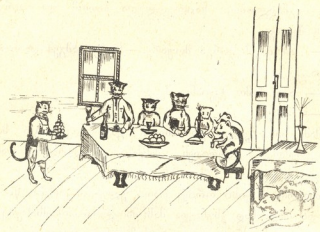
მამა და შვილი ერთმანეთს ვადაესვივნენ და სისხრულის ცრემლებსა ვლურიდენ. მანქანა კი დინჯად, თანაბრად ბრუნავდა...

მაღლმა თავისი ორივე თათი ულუფის ჰარკის წინ დააწყო და მადიანად ჰსუნავდა მას; მხოლოდ მოსამსახურე იდგა თავის ღვარძლიან გულით და ბუზღუნებდა:

— ეჰ! კაცს იღბალი უნდა ჰქონდეს...

დღეს არბო სწავლობს ერთ-ერთ ჩვენს სასკელოსნო სკოლაში; ის დიდ იმედებს იმღევა და, უკვლას ახრით, მართლაც დიდი შემანქანე შეიქნება...





ჩვენი ზისო.

ძღვ. აჩიკო ძიძიგურს

ემპაკუნა ჩვენი ფისო
უოჟელაძე ჩემთან წვება:
სან მიძღურებს ტკბილ-კრუტუნით,
სან ზღაპრებსაც მუებნება.

უდარდელად თვალდასუტკულს
მხსვილი აქვს უერთაძმენა:
მურდულივით გავარდება,
თუ რომ მტერი ძაფხვენა.

სათაგვეთი სულ აიკლო,
ვირთხებიც კი დაძინა.
ბევრჯერ კლანჭით გადათხარა
ბნელ სიროში მათი ბინა.

სიზარმაცე არ შესწამონ,
უოჟელ დილით ადრე ღვება;

რომ სსეული ვაიცოცხლოს,
 ჯერ ტანჯარჯიშს შუედგება.

ზურგს აკუსხავს, კუდს აიძვერს,
 ძვერდით სუნთქვას მოუჩქარებს,
 შემდეგ ისევ ტანს გაჭიმავს
 და სძირებით დაამთქნარებს.

„უნდა ზირიც დაიბანო!“
 ჩაჭკრუტუნებს ძეტის ღხენით;
 წამოწვება და სძირ ბეწვეებს
 გაისწორებს წითელ ენით.

დანერწვევებულ რბილ თათებით
 ზირს დაიბანს მამაცურად,
 გადაკრეხილ გრძელ უღუბაძებს
 გადაიწეობს ვაკეცურად.

მოიკახშვის, სანღს დაირბენს—
 იქ განჯინას და აქ თაროს:
 ფრთხილად არის, მსუნავ თაკება
 არაფერი მოიძაროს.

სამსონ ურუშაძე.



ი ა

1



ელსე ია გადაშლილიყო. ცისფერი თვალები
ცისკენ მიჰქურთ და საშუალოს სიმშვენით
მოხიბვლილიყო. მზის ქათქათა მუქით დამთვრ-
ლიყო. სულის სინალისეს ველარ მალაჟდა. მის
ირგვლივ სინარული დაფრქვეულიყო.

ლხენას მისცემოდა.

ფართქალებდა.

— სსსსს!...

უეცრად ნიაჟის ხისინი შემოესმა...
ნიაჟმა იას უსრდელად გადაუარა თავს,
უხეშად შეარსია და სინარულის სამოსი
შემოახია.

იამ კაოცებით იეითსა:

— რა ამბაჟია? უინა ხართ?

— აიხედეთ მხელა!... ხვენ იმათი მო-
ციქული კახლავართ.

„სსსს!“ — განაგრძო გზა ნიაჟმა.

შეურაცხოფილმა იამ მხელა აიხედა და
ცახე ღრუბლები დაინახა.

მოიწეინა.

ჭაერში კრკვინჯა კახისმა.

ია შეკრთა, მოიბუსა და თვალებსე
ცრემლები მოადგა.

შიშინით წვიმა წამოჟიდა.

იას ძირში ნი:ღვარმა ჩამოჟობინა.

ია სტიროდა. ცრემლებს აფრქვევდა-
სწუსდა. კანკალებდა.

ის ირგვლივ მწუსხარება დანთხეულიყო.
ია შიკ ჰბანაობდა.

II

წვიმამ გადაიღო...

ნიაღვარი შესწუდა...

გრგვინვა ჩამუნჯდა...

ნიაფი ცხრა მთას იქით გადაიკარგა. ხმა
მისი აღარ ისმოდა.

ცამ ზირი მოიკრიალა და იქიდან კვლავ გად-
მოიღვარა ქვეყანასე შის ცსოველმოფელი შუქი.

III

ის კარშემო კვლავ ხისხარულის მტვერი
დაიფრქვა.

წელში გასწორდა.

ცრემლები შეაშრა და ნაწი, ნამტირა-
ლვეი თვალები კვლავ ზეცას მიაშტერა.

გულში ღხენა თანდათან უკუბდებოდა.

განვლილი ტირილი და მწუსხარება სულ
დააფიწუდა.

მას მოსაგონრად აღარ ეცალა:

ახლა მომეტებულად იღხენდა.

გ. ლომთათიძე.





როგორ მზადდება მაკარონი და ვერმიშელი.

თქვენ იცით, ბავშებო, თუ რა არის მაკარონი და ვერმიშელი, ან ცომის ის „ასოები“, რომელთაც დედათქვენნი ჭურის წვეხში. უკუკვლად გიჩაბიათ ასეთი წვეხი.

მეც ერთ დროს არ ვიცოდი, თუ როგორ მზადდება მაკარონი ან ვერმიშელი, მაგრამ ერთხელ წაველ ქარხანაში და იქ ვნახე ის, რაზედაც აქ უნდა გებახსოთ.

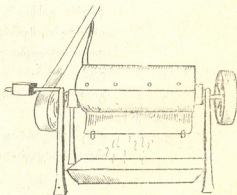
ტფილისში, მნაცავანოვის ქუჩაზე, მოთავსებულია ორსართულიანი უბრალო სახლი, რომლის დიდ ჭიქარზე მიმაგრებულია შემდეგ წარწერა:

მაკარონის და ვერმიშელის ქარხანა»

შევიდვართ დიდ ოთახში. აქ ერთ კუთხეში მოთავსებულია ცომის მომსელი მანქანა (სურ. № 1)

ამ მანქანაზე, რომელიც დიდი არ განლაგეთ (არმინახეუბარი სივრძე აქვს), დამკრებელია რკინის ვარცლი რკინისავე სასურავით.

ვარცლში ერთბაშად ჭურთან 3 ფუთამდე ფქვილს და 36 გირფანქა კლეიკავინს*) მერმე 30 გირფანქა წყალს ასხამენ (კლეიკავინსზე ბოლოში



სურ. № 1.

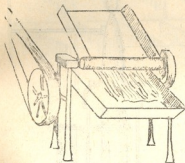
მოკვლანბარაკებით) და მაგრად ჭხურბვენ ვარცლის სასურავს. მანქანა მუშაობას იწყებს. ატრიალებენ ვარცლში გავე-

*) ხორბლის ის ნაწილი, რომელსაც წებოს თვისება აქვს.



ნიღ კბილებიან ღერძს, რომელიც ურევს და ჰსეკლს აქ მო-
თავსებულ ნივთებს. (სურ. № 2).

15—20 წუთის შემდეგ მომუშავე უარცლიდან უკვე მოსე-
ლილ ცომს იღებს და თავის ამხანაგს გადასცემს, რომელიც
ამ ცომს სდებს მეორე, მომჭერ მანქანაში.



სურ. № 2.

რომელსაც ძირში ნახვრეტები ან „ასოები“ აქვს ამოჭრილი.
ეს ჭურჭელიც დამატებულია მკაპრონის მანქანაზე.

ცომს რომ მოათავსებენ ამ
პრკვალ ჭურჭელში, (სურ № 4)
იმაზე 30—40 ფუთიან სიმძიმეს
დაუშვებენ. ეს სიმძიმე რეინისაა
და ჭერდნან არის ჩამოკიდებული.

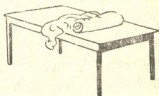
რეინა ცომს აწვება. რეინის სიმძიმისაგან ეს ცომი კა-
მოდის ჭურჭლის ძირის ნახვრეტებიდან კრმელ-კრმელად,
„მიღების“ კონებად.

ეს უკვე მკაპრონი ვახლავთ, მაგრამ სისველის გამო ჯერ
რბილია.

უნდა ნახოთ, რა ღამასია ეს კონები. ვერმიშელი თე-
ორი და რბილი მადე ეკონებათ.

აქ ცომი თავის ფორმას იც-
ვლის. ის ფურცელივით ჰრტყე-
ლდება, ემსგავსება სქელ, თეთრ
ქეხას. მომუშავე ამ ფურცელს
რკვლად ახვევს (არგვალეებს) მკ-
კიდასე და ალაგებს (სურ. № 3)

ცომი შემდეგ გადადის მესამე
მუშის ხელში, რომელიც ამ
დახვეულ ცომს ალაგებს სწი-
ლენძის პრკვალ ჭურჭელში,



სურ. № 3.

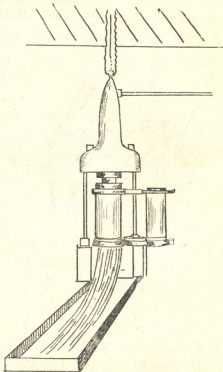
მაკარონი ჩამოდის ამ ჭურჭელიდან ცომის გათავებად. თუ ჭურჭელს ძირი „ასოებით“ აქვს ამოჭრილი, — ცომის ასოები სეტყვასავით ცვივა ძირს.

მაკარონის ამ კონებს მუშა ფრთხილად, მაგრამ სინქარით სჭრის თითო აბრძინის სიგრძეზე და ცალკე ჰკიდებს ოთახში ჯოსეისე, გასანძობად, სწორედ ისე, როგორც დედათქვენი სარეცხს ჰფენს ოთჯსე.

იქნება შეშვეთხოთ: „როგორ არის, რომ ჯოსეისე გადაფენილი ცომი არ წუდება და არ ცვივა ძირს?“ აი რატომ: ვერ ერთი იმიტომ, რომ ეს ცომი მაგრად არის მოხელილი, მეორეც იმიტომ, რომ „შიკ კლიეკოვინა“ ურევა, რომელიც ცომს ძარღვიანს ჰხდის.

მაკარონი და ვერმიშელი იქ 5—ს დღეში ხდება. შემდეგ ამ ოთახის ფანჯრებს და კარებს მაგრა ჰხურბავენ და ღუმელებს ანთებენ. ოთახი ისე სურდება, რომ შიკ უოფნა შეუძლებელი ხდება, მეტადრე საფხულში.

ამ ცხელ ოთახში მაკარონი ხდება ერთი დღედაღამე. მეორე დღეს კი ამ მზა მაკარონს და ვერმიშელს ეუთებში

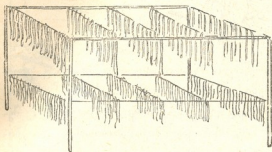


სურ. № 4.

აღაგებენ და სსუადანსუა ქალაქებში ჰკ საენიან კასაუიდად.

როგორ მხადლება „კლიეკოვინა“.

ახლა გავიგოთ, თუ როგორ და რისგან კეთდება „კლიე-



სურ. № 5.

კოვინა“, რომელიც ასე სჭირდება მაკარონს. ამისათვის კი სჯობია თქვენვე გამოსცადოთ ეს. სთხოვეთ დედას ერთი ზუჭა თეთრი ფქვილი

და მკვარი ცომი ზოსილეთ.

შემდეგ აიღეთ ერთი ჭურჭელი წყლით და კვ ცომი წყალში ჭელტეთ, — ხელეობში გარეცხეთ. წყალი აიძღვრევა თუ არა და რძის ფერს მიიღებს. გადაცალეთ სხვა ჭურჭელში და ცომი კიდევ ჭელიტეთ (რეცხეთ) ახალ წყალში. ამხაირად წყალი მხანძ უცვალეთ, ხანძმ აღარ აიძღვრეოდეს.

თქვენი ცომი კვეცხაირ მომწებებელ ნიუთიერებდ გადაიქცევა და ამას „კლიეკოვინა“ ჰქვინ.

სახამებლის მომხადება

რქესავით თეთრი წყალი, რომელიც მოაკროვეთ ერთ ჭურჭელში, დატოვეთ ერთი ღამე უძრავად. მეორე დღეს მას ზირსე მოექცევა წმინდა, ახვარა წყალი.

ეს წყალი ფრთხილად გადაწურეთ და ის თეთრი ხალეკი ნიუთიერება, რომელიც დარჩა ჭურჭელში, ფიცარსე კაფინეთ განსამრობად. ეს კახლავთ სახამებელი, რომლიდანაც „ფაღუსტაკს“*) და სხვა რამებს აკეთებენ, აკრეთვე ზერანგებსაც ახამებენ

თუ როდისმე ძრუმი დაგჭირდეთ, აურიეთ სახამებელი თბილ წყალში და მიიღებთ იმხაირ წებოს, რომელიც ძრუძსე უფრო კარგა და სუფთად აწებებს.

*) საკმელია.



კახაფხულის მძევნიერი მხიანი დღე იყო, როდესაც კლახუნამ გუთანში სარები გააბა და საუხე მიწას სუნა დაუწყო. ამ დროს მასობელ ტყიდან გამოვიდა დათუნა და, შეხედა თუ არა კლახუნას, სწრაფად მივიდა მასთან და კბილების სრეჭნით უთხრა:

— კლახუნა, კესმის, მე შენ უნდა შეგჭამო!..

კლახუნას შეეშინდა და სვეწნა დაუწყო: „ნუ მიხამ მაკ საქმეს, აი აკერ დაუთესავ თაღკამს, მე წავიღებ მხოლოდ ძირებს და შენ-კი თაველს გიფეშქაშებო“.

— მამ კარგი, აკრე იყოს,— ამხუად უთხრა დათუნამ და თავის სოროში წავიდა.

გავიდა დრო... თაღკამი გაიხარდა და მოთხრის დრომაც მოაწია; კლახუნამ თხრა დაუწყო, დათუნაც იქ გახნდა.

— აბა, კლახუნა, როგორ არის საქმე?!— უთხრა დათუნამ კლახუნას.

— ძალიან კარგად, ხემა დათუნა. აი შენ წაიღე თაველი და მე-კი ამ კლახსა ძირებს წავიღებ...

დათუნამ თაველი წაიღო. ამ გაუოფით ის სრული კბუოფილი დარჩა; კლახუნამ კი დაიწყო ურემზე თაღკამი და ბახარში წაიღო გას:უიდად.

კახაყ უეცრად შემოხვდა დათუნა:

სად მიემკ სავრები, მეგობარო!..



— აი, ჩემო დათუნა, მიედიუარ ქალაქში ძირების
ვიდად!..



— მოიტა, გაუძინჯო, როგორი არის შენი ძირები
გლახუნამ მისცა ერთი თაღკაში, დათუნამ შეასრამუნა და
წეენით უთხრა:

— აააა, ჩემო გლახუნა, შენ მე მომატეუე, შენი ძირები
ტკბილია და ჩემს თავუელს სჯობია. აწი რომ დათუნა, ძი-
რები მე მომეცი და თავუელი შენ წაიღე...

— სიამოვნებით, — უნახუსა გლახუნამ და მეორე წელი-
წადს სორბალი დათუნა.

დადგა დრო და სორბალიც დაშვიფდა; გლახუნამ მომკა,
თავუელი წამოიღო, გაფუნა, გაანიაფა, ტომრები გადასო, სორ-
ბლის მარცვლით, დათუნა კი ესლაც მთლად ცარიელ-ტა-
რიელი დარჩა.

— ოჰ, გლახუნა, მე შენსე ძალიან გულმოსული ვარ,
რომ კიდევ მომატეუე! ამიერიდან ტეეში არ დაგინახო შემი-
სათვის, თორემ სულ ლუკმა-ლუკმა დაგკლევ! — დაეშქრა და-
თუნა და წავიდა.

წამთარი დადგა. ძლიერი სიცვიეები იყო. გლახუნას შემა-



შეძოაკლდა, ტყეში წასვლას კი ვერ ბედავდა. რაც ესმოძი, ეველფერი დანწუხ: ღობე, ხარები და სხვა, მაგრამ ბოლოს მაინც არა ეშველა რა, უსათოდ ტყეში უნდა წასულიყო.

შეაბა ურემში ხარები და ხუმად წავიდა ტეისაკენ. საიდანაც იყო, წინ შემოხვდა ძელაკუდა.

— რა დაგემართა, კლახუნა, ასე ხუმად რომ მიდისარ, ჭკითხა კლახუნას ძელაკუდა.

— შეშინია, ძელაკუდავ, დათუნასი, ჩემსე გუღმოსულია ლუკმა-ლუკმა დაგლეჯას შექმირდა — უნასუნა კლახუნამ.

— რას მომცემ, რომ მაგ უბედურებას გადაგარწინო?

კლახუნამ ძაღლობა გადაუნდა ძელაკუდას და ათ ეიული-ეოს შექმირდა.

— მამ კარგი, უთხრა ძელაკუდა. აწი ნუ გემინია დათუნასი. ჭერი შენ არსეინად შემა, მე წავალ ტყეში, ვვირილს, სძურობას ავტეს, და, რომ მოვიდეს შენთან დათუნა და გკითხოს: „რა ამბავია“, უთხარი, მონადირეები არიან, რომლებიც ძელებს და დათვებს იჭერენ-თქო“.

კლახუნამ შეშის ჭრა დაიწყო...

ძელაკუდამ ტყეში სძურობა ასტესა. შეშინებული დათუნა მივიდა ხუმად კლახუნასთან და უთხრა, „რა ამბავია, ასეთი სძურობა რომ არის ტყეშიო“. კლახუნამ უთხრა ისე, როგორც ძელაკუდამ ასწავლა.

— არიქა, ჩემო კლახუნა, შეხევეწა დათუნა, არ უთხრა ჩემ შესახებ არაფერი და მე შენი ურმის ქვემ დავიძალები...

— ძაღლიან კარგი, უთხრა კლახუნამ და დათუნა ურმის ქვემ დავიძადა.

ამ დროს ძელაკუდამ დაუწყო ვვირილი კლახუნას:



— ეი, შენ, მეგობარო, ეგებ მანდ დათვი ან შეკელია არ ხარ? —
 სხვა რამ ხადირი არის?..

— არ გახლავს, — უნასუხა გლახუნამ.

— მაშ ურ'ის ქვეშ რა არის?..

— ხის კუნძი გახლავს...

— ხის კუნძი რომ ივოს, ურემსე ბაწრით დაკრული
 იქნებოდა.



დათუნამ წასსურსულა გლახუნას:

— იწამე ღმერთი, აძილე და დამკარი ბაწრით ურემსე.
 გლახუნა მართლაც ასე მოიქცა და როდესაც მაგრად
 დააკრა ბაწრით დათუნა ურემსე, აიღო შეშის საჭრელი დიდი
 ცული, დაარტყა თავში და მოჰკლა.

მელაკუდამ დაინახა ეგულაფერი ეს, მიცუნცულდა და უთხრა:

— აბა, გლახუნა! შეპირება არ დაგაფიწედეს...

— მიირთვი, მელაკუდავ! წამოძევე შინ და ეიული-
 ეოთი გაკიმსწინმღებთი.

გლახუნამ დატვირთა შეშით ურემი და მან წივიდა. გასა-
 რებული მელაკუდა ურემის წინ მიცუნცულებდა.

ბოლოს, როგორც კი მიუახლოვდა კლასუნა თავის სახლს, დაუსტვინა თავის ძაღლებს და შელაკუდას წაუსიანა.

შელაკუდა დაფრთხა და შეძინებული იქვე ტვის ზირას სორომი შეძვრა.



ცოტა ხნის სიჩუძის შემდეგ დანადგლებულმა შელაკუდამ ნაღვლიანივე კილოთი დაუწყო კითხვა თვალებს, ფეხებს და სხეულის სხვა ნაწილებს:

— ჩემო თვალებო! რომ მე ძაღლებიდან თავი დამეხწია, საამისოდ რას მიძვებოდით თქვენ?

— ჩვენ წინ ვინეგდებოდით, რომ შენ არ დაჯანსებოდი რამეს და ძაღლებს არ ჩავარდნიოდი, — იუო ზასუსი...

— თქვენ, ჩემო უურებო?

— ძაღლები ასლონ ჰქეფენ თუ შორს, ჩვენ ამას ვისმენდით...

— თქვენ, ფეხებო?



— ჩვენ მიუბრუნდით და მიუბრუნდით, რომ შენ ძაღლებს არ დაუჭირე...

— შენ, ჩემო კუდა, რას შერებოდი?...

— მე...ე...ე... უთხრა კუდას, სულ ფეხებს ვეღებოდი, რომ შენ წაქცეულიყავ და ძაღლების კბილებში მოქცეულიყავი.

— აი, მე სასიხლარო, კაბრასდა მელაკულა, მე შენ კიხევენებ სვირს!

მელაკულამ სოროდან გარეთ გამოჭეო კუდი და დაივირობა: „ეი, ძაღლებო, შეჭამეთ ეს ოსურტი, მოძამორეთ თაფიდან“.

ძაღლებმა სტაცეს კუდს ზირი, გამოწვიეს გარეთ და გამოიყუანეს მელაკულა, რომელიც იმ წამსვე ლუკმა-ლუკმად აქციეს...

სოლ. ყუბანეიშვილი.

მკითხველის წერილები

წერილი მზესთან

მიიღებოდა და სანატრელო მზეო, რატომ არ გამოაბუქებ შენი თბილი და ნათელი სსიყებით? ჩვენ, დედამიწასე მყოფ სალხს, ძალიან გვცოვა. ზამთრის სუსსიანმა ვინჯამ არავინ შეიბრალა, ეველა შეაწუხა, ეველა ააბაგმაგა. ვინ იცის, რამდენი მათხოვარი გაჭეინა გარეთ მიტომ, რომ სანსლ-კარი არა აქვთ. ბელურეებს სომ სუღარ იკითხავ, მზეო. ისინი დიდი სანია თვალით აღარ გვიანხავს. უშენოთ ვედარავის გაუძლია, მზეო, კოსოეთ, გვედრებით, მძვენეო მზეო, თავი დაანებე ცის ღრუბლებში შენი ოქროს ეტლით სვირობას და კადმოსედე ჩვენს დედამიწას, შენის თვალით დაინახე, თუ რა ამბავი ხდება აქ უშენოთ. აბა შენ იცი, ჩვენო საუვარელო მზეო, როგორ ძაღვ ბასრულებ ჩვენს თხოვნას და გვიხსნი ამ წყეულ ზამთრისაგან, რომელიც ისე გადიდგულდა, რომ მკლებიც კი შემოკვასია. იქნებ ამ წერილმა შენამდის ვერც კი მოახწიოს, ისე მორსა სარ ჩვენგან, მაგრამ მე მაინც ჩემსას არ ვიძლი.

გწერს შენი მომლოდინე ციალა ჩხეიძე.



ია ღა ჭია.

ფესვი გადუხრა
იას ჭიამა,
მოგვიკლა ია
იმ ბუხნიანმა!

*
**

დაჭენა და დაღნა
ლაძისი ია.
წარბშუხრულად
დაცოცავს ჭია!

*
**

რამდენიც შესვდეს
ტურფა ვეზვილი,
როდი დახოგავს
მასზე გავლილი.

ია ნასია,
მაგრამ არ არის
სატრფო ჭიისა.
და რისთვის
კიკვიროს,
უგზურმა ჭიამ
რომ არ იცოდეს
ფასი იისა?
მას ის უბრალე
რამე ჰკონია.
დასაღიანია, დასაღიანია!..

ვოლა კიოქაძე.

მე-15 შრ. სკ. მე-III გვ. 10

შ ა რ ა ზ ა

გასაფხულზე იფურქნება,
სურნელს მოჭეფენ ტყეს და ველსა;
თლო ასო დაიტოვე
გაუდექ მარს კრძელსა.

ფუტკრის სახლსა მიაძურე,
წაუძაღე ასო თავსა,
გეგბე გამოვიდეს რამე,
თორემ გული დახავსა.

იძერულსა თანსმობასა
ზემოდ თქმული მიადგე,
ზოეტისა სახელს შექმნი,
რომელს შესტრფის კარი, ხაჩივი.

დ. კახელი.





საქართველოს
საბჭოთაო რესპუბლიკა



ერთს მუკში სამშაურინი ხაიღე, მკორეში უხალთუნი.
არც მანუენო და არც მითხრა, რომელი რომელ მუკში გაქვს.
მე გამოვიცნობ. მენ მხოლოდ გუნებაში კააკეთე, რასაც
გეტევი: რაც მარჯვენა მუხვი გაქვს, გააოკამეც, რაც
მარცხენაში--გაასამამეც. შეგერთე და მითხარი, ჯამი კენტი
რიცხვი მიიღე, თუ ლუწი? ეს საკმარისია, რომ გამოვიცნო,
რომელი ფული რომელ მუკში გაქვს.

გასწავლი, საქმე რაშია:

სამშაურინის გორეკეცება 30 კანეიკს იძლევა, ესე იგი,
ლუწს რიცხვს, გასამეკეცება კი 45,—კენტს რიცხვს;

უხალთუნი კი გორეკეცებითაც ლუწ რიცხვს იძლევა
20-ს და გასამეკეცებითაც —30;

მაძასადამე, თუ ჯამი ლუწი რიცხვი მიიღე, 15 კანეიკი-
ანი კავორეკეცებია, ესე იგი მარჯვენა ხელში გქონია, იმი-
ტომ რომ სიტყვებს მე სულ ერთსადამეც წესით გუუნებები.

თუ ჯამი კენტი რიცხვი მიიღე, მაშ, 15 კანეიკიანი კა-
ვისამეკეცებია, ესე იგი, მარცხენა ხელში გქონია.

აიღე ნ უხალთუნიანი და ისე დააწეე, სამ რიგად, რამე
თვითეულს რიგში სამი უხალთუნი იდოს.

აიღეთ ქალაქდის ზოლი და მაკრატლის ერთის განმით
სამ ნაწილად გასტყარი.

დავ. კარბელი.



1925 წ.

მიიღება ხელის მოწერა სავაჭრო დასურათებულ ეოველ-
თვიურ ჟურნალზე:

მცირეწლოვ. „ნაკადული“ მე-XX წ.

მოზრდილ. „წითელი სხივი“

ხელის მოწერა მიიღება წლიურად.

„ნაკადული“	გადაგზავნით	3 მ. 50 კ.
„წითელი სხივი“		5 მან.

მისამართი: ტფილისი, რუსთაველის პროსპ. განათლების სახალხო კომისარიატი, „ნაკადულისა“ და „წითელი სხივი“-ს რედაქცია.

რედაქტორი—სარედაქციო კოლეგია.

